

som de øvrige heromhandlede Udgifter, med hvilke de synes nærmest at maatte sættes i Klasse. Alt dernæst ogsaa Udgifterne ved det fornødne Tilfyn med de større Vandløb gjøres fælles for Kjøbstæder og Land; finder Ministeriet saameget mere hensigtsmæssigt, som det synes at være en nødvendig Betingelse for et virksomt Tilfyn, at dette for Vandløvenes fulde Udstrækning i Amtet føres af den samme Mand. Endelig synes ogsaa de Omkostninger ved Reguleringen og Vedligeholdelsen af de nævnte Vandløb, som i Henhold til Loven om Vands Afledning m. v. af 17de Januar 1859 §§ 1 og 2 overtages af Amtsraadet, at burde behandles paa samme Maade.

d) Godtgjørelser i Henhold til Fr. 26 Juni 1844 § 11 istedetfor fri Befordring in natura til de til saadan Frirejse berettigede Personer, forsaavidt disses Tjenesteforretninger vedrøre saavel Landet som Kjøbstæderne. Ifølge bemeldte Fr.'s Bestemmelser skulle Amtsreiser, eftersom de foretages i et en Kjøbstad eller et Landdistrict vedkommende Anliggende, udredes af det Amts enten Kjøbstæder eller Landdistricter, hvorfra Befordringen afgives, og Godtgjørelser istedetfor fri Befordring in natura blive da, forsaavidt Reisen vedkommer Kjøbstæderne, udredede af disses Kæmmerkasser og derefter fordeelte paa de enkelte Kjøbstæder i Forhold til enhvers Folketal, hvorimod de for Landdistrictets Vedkommende afholdes af Amtsrepartitionsfonden. Denne Regels Anvendelse medfører imidlertid særdeles Vanstuelighed, forsaavidt saadan Fribefordringsgodtgjørelse skal udredes til Embedsmænd, der ere fælles for Kjøbstæderne og Landdistrictet, saasom Amtmand, Biskop, Provster og Stiftsphysicus, idet der, naar Overenskomst mellem Amtsraadet og Kjøbstæderne ikke kan naaes, ikke er Andet for, end at der af den paagjældende Embedsmand maa afluttes særlige Accorder om Størrelsen af den ham tilkommende Godtgjørelse for Landets og hver enkelt Kjøbstads Vedkommende. Det er navnlig denne Vanstuelighed, man har villet undgaae ved at fastsætte, at disse Godtgjørelser skulle udredes af den fælles Amts-kasse.

e) De Udgifter, der i Medfør af Fr. 8 Jan. 1830 med de sig dertil sluttende Bestemmelser for Kjøbstædernes Vedkommende hidtil have været gjorte til Gjenstand for Ligning paa Amternes eller Stifternes Kjøbstæder, saavel som de for Landdistricternes Vedkommende hertil svarende Udgifter, der hidtil ere blevne udredede af Amtsrepartitionsfonden. De Udgifter, som Ministeriet har havt for Die, ere navnlig følgende:

De til Delinquentfagers Forfølgning medgaaende Bekostninger, saasom Arrestanters Bevogtning og Underholdning, Røgers, Netsbetjentes og Sagføreres Salairer og Diæter m. m., forsaavidt den Skyldige ikke er tilhømt eller formaaer at udrede samme, cfr. Frdg. 5 April 1793 og 15 September 1832 § 3.

Sagføreres Salairer i beneficerede Sager, forsaavidt disse falde det Offentlige til Last. Saadant Salair tilkommer Underrets- og Sagførere i alle beneficerede Sager, Overrets- og Højesterets-Sagførere ifkun, naar Sagen af dem vindes, og skal Salaret, forsaavidt det ikke er idømt Modparten eller hos denne kan erhøvelses, udredes af det Offentlige, cfr. Fr. 3 Juni 1796 § 42, 24 Octbr. 1806 og Pl. 10 Novbr. 1843.

Bidrag til Skarpretters Lønning.

Omkostninger til Bevogtning og Forplejning af Affindige, der ere farlige for den offentlige Sikkerhed. Disse Omkostninger skulle ifølge Canc. Circ. 6 Novbr. 1830 udredes paa Landet af Amtsrepartitionsfonden og i Kjøbstæderne ved Ligning paa Amtets Kjøbstæder, saaledes at det Sted, hvor den Paagjældende i Analogi med de for Fattigforsørgelsen gjældende Grundsætninger maa antages at have sit Hjem, er afgjørende for, hvilket Amts Repartitionsfond eller Kjøbstæder disse Omkostninger skulle paahvile, alt forsaavidt Erstatning ikke kan faaes af den Paagjældende selv eller af nogen anden Pri-